

DR. TASI KATALIN

író, gyermekkönyv-szerző

1996-ban kezdtem meg jogi egyetemi tanulmányaimat Győrött, (akkor még) az ELTE Győri Tagozatán, és 2001-ben szereztem meg a diplomát, summa cum laude minősítéssel – ahogyan nagyon sokan mások is az akkor éppen csak elindult képzés második, nagyon erős évfolyamából. A diplomamunkám címe „A japán jog megismerésének szükségességéről és annak módszereiről” volt. Kállay István professzor úr kurzusaként minden évben elindult és megvalósult a „Bevezetés a japán jogba” című alternatív óra, évente új jelentkezők, és néha több évig kitartó hallgatók közreműködésével. Első munkahelyem így nem meglepő módon a Toyota Motor Hungary Kft. lett, ahol egy egészen rövid ideig vállalati jogászként dolgoztam. 2002 tavaszán mint Monbukagakusho-ösztöndíjas kezdtem meg kutatói ösztöndíjamat az Oszakai Egyetemen, és ezzel egy időben PhD-tanulmányaimat az ELTE Jogi Továbbképző Intézetben, levelező tanrendben. A PhD abszolutóriumot 2004-ben szereztem meg, a fokozatot azonban azóta sem. Konzulensem Lenkovics Barnabás professzor úr volt, aki szakadatlan türelemmel várta, hogy az „Az egyes asszisztált reprodukciós eljárásokkal kapcsolatos jogalkotói felelősségvállalásról” munkacímű dolgozatom elkészüljön. 2003-ban, ugyancsak Lenkovics Barnabás professzor úr hívására, az Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosának (később Alapvető Jogok Biztos) munkatársa lettem, és közel tizenhét évig dolgoztam az ombudsman közvetlen munkatársaként. A számos szakterületet érintő időszak alatt a szívemhez leginkább közel álló témaköröknek kezdetben a temetkezésekkel, a halottkezeléssel, az asszisztált reprodukciós eljárásokkal, a gyermekek kórházi ellátásával, az otthonszüléssel kapcsolatos panaszokat tekintettem. Évek alatt kristályosodott ki, hogy az alapjogi érdeklődésem összességében a gyermeki jogok területe felé mutat, és az ombudsmannál eltöltött utolsó évek alatt leginkább a gyermekvédelmi gondoskodásban részesülő gyermekek jogait, és kifejezetten a nevelőszülői rendszer és az örökbefogadás jogintézményeit érintő panaszok vizsgálata lett a szakterületem. 2019-ben szereztem meg az ELTE Jogi Továbbképző Intézetében családjogi szakjogász másoddiplomámat. Az alapjogvédelmi intézményrendszer általam érzékelt erodálódása mégis arra készítetett, hogy váltsak, méghozzá a jogászi

munka azon területére, ahol a befolyásmentesség és függetlenség változatlanul adott, és követelmény is egyben. Így lettem bírósági titkár a Váci Járásbíróságon, majd egy rövid időre az Országos Bírói Tanács mellé kijelölt titkár 2020-ban. Az igazságszolgáltatásban végzett munkámat egy rövidebb időre szakítottam meg, amikor is kíváncsiságból egy magyarországi könyvkiadónál voltam alkalmazott jogász, majd a gyermekvédelem terepén, iskolai és óvodai szociális munkásként dolgoztam kistelepülések óvodáiban, iskoláiban és egy kisvárosi középiskolában. 2025. január elseje óta újra a Váci Járásbíróságon kijelölt bírósági titkárként teljesítek szolgálatot.

A jogászi életutammal párhuzamosan formálódott a gyerekönyv-szerzői karrierem is. Érdekes módon Japánban, amikor is a japán jogot voltam hivatott kutatni, éreztem meg először, hogy a szakmai érdeklődést és az emberi kíváncsiságot – bár lehet, hogy más képes erre – én nem tudom kettéválasztani. A jog azért is végtelenül érdekes, mert tárgya az ember maga, és létezésének különös állapotai, aspektusai tükröződnek vagy tükröződhetnek az egyes jogi tudományterületeken, a jog összességében és még a részletszabályokban is. És bár az emberi élet keletkezése, az embrionális állapot, a születés vagy a halál, és a két végpont közt átívelő létezéséhez kapcsolódó szabályok és elvek rendszere pusztán jogi, jogászi szemszögből is egy életen át kitartó kutatásnak adhat teret, az ember és mind egyéni, mind társadalomban való létezése engem más narratívából is érdekelt.

Japánból hazafelé készülve, búcsúajándékként a világ számos országából érkezett ösztöndíjas-társam legkedvesebb gyerekkori meséjét kértem ajándékba, majd ebből egy mesekönyv (Mesél a világ) született. Az ombudsmani évek alatt vált meggyőződésemmé, hogy a stabil, kiegyensúlyozott, alkotni és boldogan élni képes felnőttkor egyik nagyon fontos záloga, előfeltétele a boldog, háborítatlan gyermekkor (ennek egy olvasatát villantja fel a *Lányka, tükörben* című könyvem). Hiszem, hogy a társadalmi felelősségünk a jövő generációi felé – az élhető környezet megmentésén túl – ebben a legnagyobb. Emellett e téren az egyén személyes felelősségében is hiszek, és jogászként, jogvédőként, valaha gyermekjogokkal is foglalkozó szakemberként mi sem tűnik kézenfekvőbb, mint azoknak írni, akik ebben a leginkább érintettek: maguknak a gyerekeknek. Ennek leképeződése a „*A Homoklakó*” című mesekönyvem, ami a gyermekek testi fenyítésével kapcsolatos zéró tolerancia hangsúlyozása mentén a másság elfogadásáról szól. Az évek során a kamishibai (papírszínház) japán műfajában is megmutakozhattam, a „*Vízcsepp*” című szövegemet gyászfeldolgozó, „*A Soknevű macska*” című írásomat érzékenyítő foglalkozásokon is alkalmazzák.

A fentiek alapján olybá tűnhet, hogy az én jogászi karrierem alapvetően lefelé ível, de mindez tudatos választások eredménye. Jogászként a szakma kulcsát és eredőjét mindig is a szolgálatban láttam. A jogász szolgál, és tudnia kell, mit. Egy ügyfelet, egy ügyet, egy elvet, egy ideológiát, egy igazságot. És nem könnyű mindezeket meglátni sem, ahogyan választani sem közülük. Én szeretem azt gondolni, hogy ahogyan a jogászi munkámmal, úgy az írói tevékenységemmel is az egymással azonos méltóságú embereket szolgálom, és igyekszem azt az emberi jogi gondolkodás elvei mentén tenni. Az életutamat, és később a választásaimat a győri egyetemi évek alapozták meg. Felemelő érzés arra gondolni, hogy ott lehettünk az egyetem épülésének első éveiben. Az egész életemet meghatározó ajándékként tekintek az egyetemi éveimre, a tanáramra, az évfolyamtársaimra.

Szerényi Gábor grafikája